

Ⲣ75 (P. Bodmer XIV and XV)

Contents	Luke 3:18–22; 3:33–4:2; 4:34–5:10; 5:37–6:4; 6:10–7:32, 35–39, 41–43; 7:46–9:2; 9:4–17:15; 17:19–18:18; 22:4–24:53; John 1:1–11:45, 48–57; 12:3–13:1, 8–10; 14:8–29; 15:7–8. The manuscript does not include 7:53–8:11, making it the second earliest witness (next to Ⲣ66) not to include this spurious passage. Unpublished portions of John 13:1–10 have been reconstructed from the notes in NA ²⁷ .
Date	middle to late second century
Provenance	Jabal Abu Mana, just north of the Dishna plain and 12 kilometers east of Jabal al-Tarif
Housing location	Cologne/Geneva, Switzerland: Bibliotheca Bodmeriana
Bibliography	see below
Physical features	36 folios (= 72 leaves, 144 pages); 13 cm x 26 cm; 38–45 lines per page; written by a professional scribe
Textual character	Textual scholars have a high regard for Ⲣ75's textual reliability. Metzger calls it "proto-Alexandrian"; ¹ the Alands say it has a "strict text." ²

Date

Victor Martin originally dated Ⲣ75 to the early third century on the basis of its comparability with manuscripts such as P. Oxy. 2293, 2322, 2362, 2363, and 2370. Martin said these manuscripts, as with Ⲣ75, all display the defined angular hand of the early third century. It should be noted, however, that the Oxyrhynchus editors said the date should be late second or *possibly* early third century for three of these manuscripts: P. Oxy. 2293, 2363, and 2370. P. Oxy. 2293 and P. Oxy. 2452 are also very similar to Ⲣ75. Furthermore, Martin indicates that the handwriting of Ⲣ75 is comparable to P. Fuad XIX, a documentary text dated A.D. 145–46. I also note Ⲣ75's affinities with P. Oxy. 1174 and 1175 (late second century). Seider dates Ⲣ75 "2nd/3rd century."³ I would date it middle to late second century.

1. Metzger, *Text of the NT*, 216.

2. Aland and Aland, *Text of the NT*, 101.

3. Seider, *Palaographie der griechischen Papyri*, vol. 2 (Stuttgart: Hiersemann, 1970), 132.

Bibliography

- *Aland, Kurt. "Neue neutestamentliche Papyri III." *New Testament Studies* 22 (1975–76): 375–96 (a publication containing previously unidentified fragments of the samemanuscript).
- Colwell, Ernest C. "Scribal Habits in Early Papyri: A Study in the Corruption of the Text." In *The Bible in Modern Scholarship: Papers Read at the 100th Meeting of the Society of Biblical Literature, December 28–30, 1964*, ed. J. Philip Hyatt (Nashville: Abingdon, 1965), 370–89; reprinted as "Method in Evaluating Scribal Habits: A Study of P45, P66, P75." Pp. 106–24 in Colwell's *Studies in Methodology in Textual Criticism of the New Testament*. New Testament Tools and Studies 9. Leiden: Brill, 1969.
- Comfort, Philip W. "The Scribe as Interpreter: A New Look at New Testament Textual Criticism according to Reader-Reception Theory." D.Litt. et Phil. diss., University of South Africa, 1996.
- Edwards, Sarah Alexander. "P75 and B in John: A Study in the History of the Text." Ph.D. diss., Hartford Seminary, 1974.
- *Martin, Victor, and Rodolphe Kasser. *Papyrus Bodmer XIV–XV: Evangiles de Lucet Jean*. Vol. 1, *Papyrus Bodmer XIV: Evangile de Luc chap. 3–24*; vol. 2, *Papyrus Bodmer XV: Evangile de Jean chap. 1–15*. Cologny/Geneva: Bibliotheca Bodmeriana, 1961.
- Porter, Calvin L. "Papyrus Bodmer XV (P75) and the Text of Codex Vaticanus." *Journal of Biblical Literature* 81 (1962): 363–76.
- Royse, James Ronald. "Scribal Habits in Early Greek New Testament Papyri." Ph.D. diss., Graduate Theological Union, 1981.

Textual Character

The copyist of P75 was a professional, Christian scribe. The professionalism shows through in his tight calligraphy and controlled copying. According to Martin and Kasser, "The writing is an attractive vertical uncial—elegant and well-crafted, of the type represented by the Oxyrhynchus Papyri 2293, 2322, 2362, 2363, 2370."⁴ The handwriting displayed in these Oxyrhynchus Papyri is typically called by paleographers "the common angular type of the late second to early third century." The scribe's Christianity shows in his abbreviations of the *nomina sacra*, as well as in his abbreviation of the word "cross" (σταυρος). These are telltale signs of a scribe who belonged to the Christian community. Furthermore, the large typeface indicates that the manuscript was composed to be read aloud to a Christian congregation. The scribe even added a system of sectional divisions to aid any would-be lector. Thus, we have a manuscript written by a Christian for other Christians.

4. Victor Martin and Rodolphe Kasser, *Papyrus Bodmer XIV–XV: Evangiles de Luc et Jean*, vol. 1, *Papyrus Bodmer XIV: Evangile de Luc chap. 3–24* (Cologny/Geneva: Bibliotheca Bodmeriana, 1961), 13.

It is a well-known fact that the text produced by the scribe of P75 is very accurate. It is also well-known that the text of P75 was of the sort used in formulating Codex Vaticanus; the texts of P75 and B are remarkably similar, demonstrating about 85% agreement.⁵ Prior to the discovery of P75 (which was published in 1961), many scholars were convinced that the second- and third-century papyri displayed a text in flux, a text characterized only by individual independence. The Chester Beatty Papyrus, P45, and the Bodmer Papyri, P66 (uncorrected) and P72 (in 2 Peter and Jude), show this kind of independence. Scholars thought that scribes at Alexandria must have used several such manuscripts to produce a good recension—as is exhibited in Codex Vaticanus. Kenyon conjectured the following:

During the second and third centuries, a great variety of readings came into existence throughout the Christian world. In some quarters, considerable license was shown in dealing with the sacred text; in others, more respect was shown to the tradition. In Egypt this variety of texts existed, as elsewhere; but Egypt (and especially Alexandria) was a country of strong scholarship and with a knowledge of textual criticism. Here, therefore, a relatively faithful tradition was preserved. About the beginning of the fourth century, a scholar may well have set himself to compare the best accessible representatives of this tradition, and so have produced a text of which B is an early descendant.⁶

Much of what Kenyon said is accurate, especially about Alexandria preserving a relatively pure tradition. But Kenyon was wrong in thinking that Codex Vaticanus was the result of a scholarly recension, resulting from editorial selection across the various textual histories. Kenyon can't be faulted for this opinion because P75 had not yet been discovered when he made these judgments. The discovery of P75 and Vaticanus's close textual relationship to it has caused textual critics to look at things differently, for it is now quite clear that Codex Vaticanus was simply a copy (with some modifications) of a manuscript much like P75, not a fourth-century recension.

Zuntz held an opinion similar to Kenyon's about there being an Alexandrian recension. After studying P46, Zuntz imagined that the Alexandrian scribes selected the best manuscripts and then gradually produced a text that reflected what they considered to be the original text. In other words, they functioned as the most ancient of the New Testament textual critics. Zuntz believed that, from at least the middle of the second century to the fourth century, the Alexandrian scribes worked to purify the text from textual corruption. Speaking of their efforts, Zuntz wrote:

The Alexander correctors strove, in ever repeated efforts, to keep the text current in their sphere free from the many faults that had infected it in the previous period and which tended to crop up again even after they had been obelized [i.e., marked as spurious]. These

5. C. Porter, "Papyrus Bodmer XV (P75) and the Text of Codex Vaticanus." *Journal of Biblical Literature* 81 (1962): 363–376.

6. F. Kenyon, "Hesychius and the Text of the New Testament," in *Memorial Lagrange* (Paris: J. Gabalda, 1940), 250.

labours must time and again have been checked by persecutions and the confiscation of Christian books, and counteracted by the continuing currency of manuscripts of the older type. Nonetheless they resulted in the emergence of a type of text (as distinct from a definite edition) which served as a norm for the correctors in provincial Egyptian scriptoria. The final result was the survival of a text far superior to that of the second century, even though the revisers, being fallible human beings, rejected some of its own correct readings and introduced some faults of their own.⁷

The point behind Zuntz's conjecture of a gradual Alexandrian recension was to prove that the Alexandrian text was the result of a process beginning in the second century and culminating in the fourth century with Codex Vaticanus. In this regard, Zuntz was incorrect. This, again, has been proven by the close textual affinity between Ⲣ75 and B. The "Alexandrian" text already existed in the late second century; it was not the culmination of a recension. In this regard, Haenchen wrote:

In Ⲣ75, which may have been written around A.D. 200, the "neutral" readings are already practically all present, without any need for a long process of purification to bring them together *miro quodam modo* out of a multitude of manuscripts. . . . Ⲣ75 allows us rather to see the neutral text as already as good as finished, before that slow development could have started at all; it allows us the conclusion that such manuscripts as lay behind Vaticanus—even if not all New Testament books—already existed for centuries.⁸

Kurt Aland's thinking was also changed by Ⲣ75. He used to speak of the second- and third-century manuscripts as exhibiting a text in flux or even a "mixed" text, but not after the discovery of Ⲣ75. He wrote, "Ⲣ75 shows such a close affinity with the Codex Vaticanus that the supposition of a recension of the text at Alexandria, in the fourth century, can no longer be held."⁹ Even moreso, Gordon Fee argued there was no Alexandrian recension before the time of Ⲣ75 (late second century) and Codex Vaticanus (early fourth) and that both these manuscripts "seem to represent a 'relatively pure' form of preservation of a 'relatively pure' line of descent from the original text."¹⁰

In the final analysis, it must be declared that Ⲣ75 is an extremely accurate copy. Concerning the scribe who made Ⲣ75, Colwell said, "his impulse to improve style is for the most part defeated by the obligation to make an exact copy."¹¹ And concerning the scribe's work, Colwell commented:

-
7. G. Zuntz, *The Text of the Epistles* (London: Oxford University Press, 1953), 71–272.
 8. E. Haenchen, *The Acts of the Apostles* (Philadelphia: Westminster Press, 1971), 59.
 9. Kurt Aland, "The Significance of the Papyri for New Testament Research," in *The Bible in Modern Scholarship* (1965), 336.
 10. Gordon Fee, "P75, P66, and Origen: The Myth of Early Textual Recension in Alexandria," in *New Dimensions in New Testament Study* (1974), 19–43.
 11. Ernest C. Colwell, "Method in Evaluating Scribal Habits: A Study of Ⲣ45, Ⲣ66, Ⲣ75," in *Studies in Methodology in Textual Criticism of the New Testament*, New Testament Tools and Studies 9 (Leiden: Brill, 1969), 121.

In P75 the text that is produced can be explained in all its variants as the result of a single force, namely the disciplined scribe who writes with the intention of being careful and accurate. There is no evidence of revision of his work by anyone else, or in fact of any real revision, or check. . . . The control had been drilled into the scribe before he started writing.¹²

Of course, P75 is not flawless. The scribe had to make several corrections (116 in Luke and John), but there was no attempt “to revise the text by a second exemplar, and indeed no systematic correction at all.”¹³ The scribe of P75 shows a clear tendency to make grammatical and stylistic improvements in keeping with the Alexandrian scriptorial tradition, and the scribe had a tendency to shorten his text, particularly by dropping pronouns. However, his omissions of text hardly ever extend beyond a word or two, probably because he copied letter by letter and syllable by syllable.

As was previously noted, Calvin Porter clearly established the fact that P75 displays the kind of text that was used in making codex Vaticanus. However, it is unlikely that the scribe of B used P75 as his exemplar, because the scribe of B copied from a manuscript whose line length was 12–14 letters per line. We know this because when the scribe of Codex Vaticanus made large omissions, they were typically 12–14 letters long.¹⁴ The average line length for P75 is about 29–32 letters per line. Therefore, the scribe of B must have used a manuscript like P75, but not P75 itself.

Luke

[leaf nine, verso]

[3:18] γελ[ζε]το τον λα[ον] ¹⁹ ο δε ηρω
 δης ο τε]ραρχης ελεγ[χομενος υπ
 αυτου] περι ηρωδιαδ[ος της γυναι
 κος τ]ου [α]δελφου [αυτου και περι
 παντων ων ε]ποιησ[εν πονηρων ο
 ηρωδης ²⁰ προ]σεθη[κεν και τουτο επι
 πασιν κ[αι κατ]ε[κ]λεισ[εν τον ιωα
 νην εν φυλακη] ²¹ εγε[νετο δε εν τω
 βαπτ[τισθηναι απαντα τον λαον
 κ]αι ιϋ βαπτ[τισθεντος και π]ροσευ
 χομε]ν[ου ανεχθ]ηναι τον ουρα
 νο]ν ²² κ[αι καταβ]ηνα[ι] π̄νᾱ το αγιον
 σωματ]ικω [ειδει ως περιστ]εραν

12. Colwell, “Method in Evaluating Scribal Habits,” 117.

13. James Ronald Royse, “Scribal Habits in Early Greek New Testament Papyri” (Ph.D. diss., Graduate Theological Union, 1981), 538–39.

14. Brooke F. Westcott and Fenton J. A. Hort, *Introduction to the New Testament in the Original Greek* (New York: Harper & Bros., 1882; reprint, Peabody, MA: Hendrickson, 1988), 233–34.

[leaf nine, recto]

[3:33] του αρι του εσρωμ του παρες] του
 ιουδα [³⁴ του ιακωβ του ισαακ του α
 βρα[αμ] του θαρ[α του ναχωβ ³⁵ του σερουχ
 του [ραγα]υ του φ[αλεκ] του [εβερ
 τ]ου [σαλα ³⁶ του α]ρφα[ξαδ το]υ σημ
 του νωε του] λαμεχ ³⁷ του μα[θουσα
 λα του ενωχ] του ιαρετ του μ[αλε
 λεηλ του καιν]αμ ³⁸ του ενως τ[ου
 σηθ του αδ]αμ του θ̄υ. ^{4:1} ῑης [δε
 πληρης [π̄νωσ̄ αγιο]υ υπεστρεψε[ν
 απο του ιορδανου και ηγε]το εν [τω
 π̄νι εν τη ερημω ² ημερ]ας μ̄ π[ει
 ραζομενος υπο του] δια[βολου

[4:3–33 missing due to the loss of one leaf]

[leaf eleven, verso]

^{4:34} ημ]α[ς οιδα σ]ε τις ει ο αγιος του θ̄υ
³⁵ και επ[ετιμη]σεν αυτω ο ῑης λε
 γων φ[ι]μωθητι και εξελθε εξ
 αυτου και ρει[ψαν αυ]τον το δαιμο
 νιον [εις] το μεσον εξ[ηλθ]εν εξ αυ
 του μηδεν βαψαν α[υ]τον. ³⁶ και
 εγ]ενετο θαμβος επι παντας κ[αι
 συνελ]αλουν προς αλληλους [λε
 γο]ντες τις ο λογος ου[τος] οτ[ι εν εξ
 ουσι]α και δυναμει [επιτασσει τοις
 ακ]αθαρτοις π̄ν[ᾱ] σ̄[ι] και εξ[ερχ]οι
 νται. ³⁷ και εξε]πορευετο ηχος περι
 αυτου εις] παντα τοπον της πε
 ριχωρου ³⁸ αν]ασ[τας] δε απο της συν
 α[γωγης εισηλθεν εις] τ[η]ν οικιαν
 σ[ιμωνος πε]ν[θη]ρα δε [το]υ σιμω
 νος ην συ]ν[εχομεν]η πυρετω
 μεγαλω και] η[ρωτησ]αν αυτον
 περι αυτης ³⁹ και επισ]τας επανω
 αυτης επετιμησιν τω π̄ν[υ]ρετω
 και αφηκεν αυτην παραχρημ[α
 δε αναστ]ασα διηκονει [αυ
 τοις ⁴⁰ δυνον]τος δε του ηλιου [απα
 τες οσοι ειχο]ν ασ[θε]νουντα[ς νο
 σοις ποικilai]ς η[γαγο]ν αυτους

προς αυτον ο δε ει εκα]στω αυ
 των τας χειρας επιτιθεις] εθε
 ραπευ]εν αυτου[ς] ⁴¹ ε[ξη]ρχετο δε
 και δαι]μ[ονια α[πο π[ο]λλων κρα[υ
 γαζοντα και λεγο]ντα οτι συ ει ο υιος
 του θ̄υ και επιτιμ]ων ουκ εια αυ
 τα λ]εγειν οτ[ι η]δειςαν τον χ̄ν
 αυτον ειναι. ⁴² γ]ενομενης δε η
 μερας εξελθων επορε]υθη εις
 ερημον τοπον και οι οχλ]οι επεζ]η
 τουν αυτον και ηλ]θον εως αυτου
 και κατειχον αυτον τ]ου μη πορ[ευ
 [3 lines missing]

[leaf eleven, recto]

^[4:43] του θ̄υ οτι επι τ[ουτο απ]εσταλην
⁴⁴ και ην κ[η]ρυσ[σω]ν εις τας συναγω
 γας της ι[ουδαια]ς ^{5:1} και εγενετο εν
 τω τον [οχ]λον επικεισθαι αυτω
 κ[α]ι ακ[ου]ειν τον λογον του θ̄υ και
 α]υτος ην εστωσ παρα την λιμνην
 γε]ννησαρετ ² κ[αι] ειδεν δυο πλοι
 α] εστωτα παρα την λιμνην οι
 δ[ε αλιεις] απ αυτων αποβαντες
 επλυν[ο]ν τα δικτυα. ³ εμβας δε εις
 εν τω πλοιων ο ην σιμωνος
 ηρωτησεν αυτον απο της γης
 επαναγαγεν ολιγον. καθισας δε εκ
 του πλοιου εδιδασκεν τους οχλους
⁴ ως δε επαυσατο λαλων ειπεν προς
 τον σιμ]ωνα ε]παναγαγε εις το βα
 θος και χ[αλασατε] τα δικτυα ημων
 εις αγραν [⁵ και απ]οκριθεις σιμων ει
 πεν ε[πιστατα δ]ι ολης νυκτος κο
 πιασα]ντες ουδ[ε]ν ελαβομε[ν επι
 δε τω ρηματι σου χαλασω τα [δικτυα
⁶ και τουτ[ο] ποιησαντες συνεκλεισα[ν
 πληθ[ος] ιχθυων πολυ. διερρησ[σε
 το δε τα δικτυα αυτων ⁷ και κατ[ε
 νευσαν τοις μετοχοις εν τω ετε
 ρο πλοιω του ελθοντας συναβε
 σθαι αυτοις. και ηλθον και [επλησαν
 αμφοτερα τα πλοια ωστε βυ[θιζεσθα]ι

αυτα. ⁸ ιδων δε σιμων πετρ[ος προσ
 επεσεν τοις γονασιν ιυ λεγω[ν εξελ
 θε απ εμου οτι ανηπ αμαρτωλ[ος ει
 μι κ̅ε ⁹ θαμβος γαρ περιεσχεν αυ[τον
 και παντας τους συν αυτω επι τη
 αγρα των ι[χθυ]ων ων συνελαβον
¹⁰ ο]μοι[ω]ς δε και ιακωβον και ιωαν]η
 υιου[ς] ζεβεδ[α]ιου οι ησαν κοινω
 νοι τω σιμωνι. και ειπεν προς τ[ον

[leaf thirteen, verso]

^{5:37} αυτος εκχυθησεται και οι ασκ]οι
 απολουνται. ³⁸ αλλα οινον νεον ει]ς
 ασκους καινους βλητεον ³⁹ και ο]υ
 δεις πιων παλαιον θελει νε]ον
 λεγει γαρ ο παλαιος χρηστο]ς εσ[τ]ιν.
^{6:1} εγενετο δε εν σαββατω δ]ιαπορευε
 σθαι αυτον δια σπορι]μων και ετιλ
 λον οι μαθηται αυτου κ]αι ησθιον
 τους σταχ]υ[α]ς ψωχοντες] ταις χερσ]ιν
² τινες δε] τ[ων] φ[α]ρισαιων] ειπ[αν] τι
 ποι]ει[τε] ο ουκ] εξεσ[τιν] τοις σαββα
 σ[ιν] ³ κ[αι] απ]οκρι[θεις] προς αυτους ει
 π[ε]ν ο ις̅ [ου]δε τ[ου]το ανεγνωτε ο εποιη
 [σεν] δαυιδ οτε επεινασεν αυτος]
 [και οι μετ αυτου οντες ⁴ ως εισηλθεν]
 ει]ς τ[ον] οικον του θ̅υ και τους αρτους
 τ]ης προ[θεσεως] λαβων εφαγεν και

[leaf thirteen, recto]

^{6:10} αυτο]ν [¹¹ αυτοι δε επλησθησαν
 ανοιας και δι[ε]λαλο]υν προ]ς [αλλη
 λους τι αν π[οιη]σαιεν τω ιη̅υ
¹² εγενετο δε εν ταις ημεραις ταυ[ταις]
 εξελθειν αυτον εις το ορα]ς προσ
 ευξασθαι. και ην δι[ι]ανυκτ[ε]ρευων
 εν τη προσευχη του θ̅υ ¹³ και οτε
 εγενετο ημερα προσεφ[ωνησεν]
 τους μαθητας αυτου και εκ[λε]ξαμε
 νος απ αυτων ιβ̅ ους και απο[στο
 λ]λους ωνομασεν. ¹⁴ σιμωνα ο]ν και
 ω]νομασεν πετρον και αν[δ]ρ[ε]αν
 τον] αδελφου αυτου και ιακω[β]ον

και ιωαηνη κ]αι φιλιππον [και βαρ
[θολομαιον ¹⁵ και μαθθαιον και θω]
[μαν και ιακωβον αλφαιου και σι]
μωνα τον καλουμενον ζ]ηλωτ]ην

[leaf fourteen, verso]

^{6:16} κ]αι ιουδ[αν ιακωβου] και [ιουδαν ι
σκαριωθ [ος εγενετ]ο προδοντς
¹⁷ και κατα[βας μετ αυτ]ων εστη επι
τοπου π[εδινου και ο]χλος πολυς
μαθητ[ων αυτου και] πληθος πο
λυ του λ[αου απο πασης] της ιουδαι
ας και ι[εροσαλημ κ]αι της παρα
λιου τ[υρου και σιδω]νος ¹⁸ οι ηλ
θ[ο]ν ακουσαι αυτ[ου και ιαθ]ηναι
απο των νοσων [α]ν[των και] οι εν
ο]χλουμενοι απο παντων ακαθαρ
των]ν εθεραπευοντο. ¹⁹ και πας [ο οχ]λος
ε]ζητουν απτεσθαι αυτου [οτι] δυ
ναμις παρ αυτου εξηρ[χ]ε[το και] ι
ι]ατο παντας. ²⁰ και αυτ[ος επαρας]
τους οφ[θαλμου]ς αυτ[ου εις τους
μα[θητας] αυτου ελε[γει] μακαριοι
οι π]τωχοι οτι υμετ[ερα] εστιν η
β]ασιλεια του θυ ²¹ μακ[αριο]ι οι πει
νωντες νυν οτι χορτασθησεσθε
μακαριοι οι κλαιο[ντ]ες νυν οτι γε
λασε]τε. ²² μ[α]καρι[οι εσ]τε οταν μι]σ[η]
[σωσιν υμας οι ανθρωποι και οταν αφο]
ρισ]ωσιν [και ονειδισωσι]ν και [εκβαλω
σι]ν το ον[ομα υμων] ως π[ονηρο]ν
ε]νεκα τ[ου υιου του] ανο[υ ²³ χαρη]τε
εν εκειν[τη ημερ]α κ[αι σκιρτ]η
σ]ατε ιδου γαρ ο μισθος υ]μων εστ[ι]
πολυς εν τ]ω ουρ[αν]ω κ[α]τα τα αυτα
γαρ] εποιουν τοις προφηταις ο[ι] πα
τερ]ες αυτων ²⁴ πλην ουαι υμιν
τοις π]λουσ]ιοις οτι απεχετε την
παρα]κλησιν υμων ²⁵ ο]ναι υμιν οι
εμπ]επλησμενοι νυν ο]τι πεινα
σετ]ε ουαι υμιν οι γε[λ]ωντες νυν
οτι π]ενθησετε και κ[λ]αυσετε ²⁶ ουαι
ο]ταν υμας καλω]σι παντες

ο]ι ἀν[οῖ] κατα τα αυ[τα γαρ εποιουν
 τοις [ψ]ευδοπροφηταις ²⁷ αλλα
 υμιν λεγ]ω τ[οις α]κ[ουουσιν αγαπ]α
 τε] τους εχθ[ρους] υ[μων κα]λως
 ποιε]ιτε τοις μι]σουσιν υμας ²⁸ ευ
 λογ]ειτε του[ς κα]ταρωμενους

[leaf fourteen, recto]

[6:28] υμιν προ[σευχεσθε πε]ρι τω[ν ε
 πηρεαζο]ντων υμας ²⁹ τω τυπτο[ν
 τι σε επι [την σιαγονα πα]ρεχε και τη[ν
 αλλην και απο του αιρ]οντος [σ]ου το
 ιματιο[ν και τον χιτω]να μη κω
 λυσης [³⁰ παντι αιτουν]τι σε διδου
 και απο [του αιροντος] τα σα μη απαι
 τει [³¹ και καθως] θελετε ινα ποιωσιν
 υμ[ιν οι ἀνοι] ποιειτε αυτοι[ς ο]μ[οι
 ως [³² και ει α]γαπατε τους αγαπω[ντας
 υμας ποια υμιν [χαρις] εστιν. κ[αι γαρ
 οι α]μαρτωλοι τους αγαπων[τας
 αυτου]ς αγαπωσιν ³³ και γαρ εαν [αγα
 θοποιη]τε τους αγαθοποιουν[τας
 υμας ποια υμιν [χαρις] εστιν κ[αι
 οι αμαρ]τωλοι το αυ[το πο]ι[ο]υσιν [³⁴ και
 εαν δα]νεισητε παρ ων ελπ[ιζετε
 λαβειν [πο]ια υμιν χαρις. και αμ[αρτω
 λοι αμαρ]τωλοις δανιζουσιν ι[να
 απολαβω]σιν τα ισα. ³⁵ πλην αγαπ[ατε
 τους εχ]θ[ρους] υμ[ων και α]γαθο
 ποιειτε] και δα[νειζετε μη]δεν [απ
 ελπιζο]ντε[ς και εσται] ο μισθο[ς υ
 μων πολυς] και [εσεσθε υιοι] υψιστ[ου
 οτι αυτος χ]ρη[στος εστιν] επι τους [αχα
 ριστου]ς κα[ι πονη]ρ[ους ³⁶ γ]εινεσ[θε
 οικτειρ]μονε[ς] καθως [ο πατηρ υ
 μων οικτειρ]μων εστιν ³⁷ κ[αι μη
 κρινε]τε και ου μη [κ]ριθη[τε και
 μη δικ]αζετε και ου μη [δικασθη
 τε απο]λυτετε και απολυ[θησεσθε
³⁸ διδο]τε κ[α]ι δοθησεται υμ[ιν μετρον
 καλον [π]επειεσμενον [σεσαλευ
 μεν]ον [υπε]ρεκχυννομενο[ν δω
 σουσιν εις τ]ον κολπον υμω[ν ω

γαρ μετρω] μετρειτε [αν]τιμ[ετρη
θη[σεται υ]μιν [³⁹ει]πεν [δε και πα
ραβολ[ην] αυ[τοις] μητι δυναται
τυφλος τυφ[λο]ν οδηγει[ν ουχι αμ
φο]τεροι εις βοθυ[νο]ν ⁴⁰ ουκ [ε

[leaf fifteen, verso]

στιν μαθητης υπερ τ[ον] διδασκα
λον. κατηρτισμενος δε πας εσ[ται]
ως ο διδασκαλος αυτου. ⁴¹ τι βλεπ[εις]
το καρφος το εν τω οφθαλμω [του
αδελφου σου τη]ν δε δοκο]ν την
ε]ν τω ιδιω οφ[θαλμω ου] καταν[ο
ει]ς ⁴² πως δυν[ασαι λε]γει[ν] τω αδε[λ
φ]ω σου αδελφ[ε] αφες εκβαλω το
κ]αρφος το εν τω οφθαλμω σου
α]υτος την εν τω οφθ[α]λμω σου
δο]κον ου βλ[ε]πων υποκριτα εκ
βα]λε πρω[τον] την δ[ο]κον εκ του
ο]φθαλμου [σο]υ. και τ[οτε] διαβλε
ψε]ις το καρφο[ς] το ε[ν τ]ω οφθαλ
μ]ω του αδελφ[ου σ]ου εκβαλειν
⁴³ ου γ]αρ εστιν δ[ενδρο]ν κα[λ]ον ποι
ου]ν καρπ[ο]ν σ[α]πρ[ον ουδε] παλιν
δε]νδρον σα[π]ρον ποι[ουν] καρπον
κ]αλον. ⁴⁴ εκασ]τον γαρ δ[ενδρο]ν εκ
το]υ ιδιου καρ[π]ου γε[ινωσκε]τε ου
γαρ εξ] ακαν[θ]ων λεγουσι[ν] συλ
λεγ]ουσιν σ[υκα ουδε] εκ βα]του στα
φ]υλην τρυ[γωσιν ⁴⁵ ο] αγαθος ανωσ
εκ] του αγαθ[ου θησα]υρου της καρδι
ας] προφερει το αγα]θον και ο πο
νηρ]ος εκ τ[ου] πονηρ]ου προφερει
το π]ονηρο]ν εκ γαρ π]ερισσευμα
τος] καρδιας λ[αλει το στο]μα αυτ[ου]
⁴⁶ τι] με καλε[ιτε κε κε] και ου π[οι
ει]τ]ε ο λεγω [⁴⁷ πας ο ερχο]μενος προ[σ
με] κα]ι ακουω[ν] μου [των λογων και
ποιων] αυτους υπ[ο]δειξω υ
μιν τινι] εστιν ομοιο[ς ⁴⁸ ο]μοιος ε[σ
τ]ιν ανω [ο]ικοδομουντι οικια[ν
ος] εσκαψεν και εβαθυ[ν]εν κα[ι ε
θη]κεν θεμελιον επ[ι την πε

τραν πλημυρης δε γενομενης
 προσερρηξεν ο ποταμος τη οικια
 εκεινη και ουκ ισχυ[σεν] σαλευσαι
 αυτην [δια] τ[ο] καλ[ως] ω[κοδομησ
 θα]ι αυτην [⁴⁹ ο δε α]κουσ[ας και μη

[leaf fifteen, recto]

ποιησας ο]μοιος [εσ]τ[ι]ν ανθρωπω
 οι]κοδομησαντι την οικιαν επι
 την γην χωρις θεμελιου η προσ
 ερρηξεν ο ποταμος και ευθυς συν
 επεσεν και εγενετο το ρηγμα τ[ης]
 οικιας εκεινης μεγα. ^{7:1} επειδη
 επληρωσεν π]αντα τα ρημα[τ]α α[υ]
 του [ε]ις τας [ακοα]ς του λαου ει[σηλ
 θεν εις] καφαρναουμ. ² εκα[τον
 ταρχου δε τινος] δουλος κακω[ς] ε
 χων ημελλεν τελευταν ος [ην
 αυτω [ε]ντιμος ³ ακουσας δε π[ε]ρι
 του ιϋ απεστειλ[ε] προς αυτο[ν]
 πρεσ[βυ]τερου[ς] των ιουδα[ιων]
 ερωτω[ν] αυτον οπως ελθων [δια
 σωση τον δ[ουλο]ν αυτου. ⁴ οι δε πα
 ραγενομεν[οι] προς τον ιϋ [παρ
 εκα[λουν] αυτο]ν σπουδαιω[ς] λεγον
 τες [οτι] αξιος εσ[τι]ν ο παρεξ[η] του
 τ[ο] ⁵ αγαπ]α γαρ το εθ[ν]ος ημων [και την
 συ[ναγωγ]ην αυ[το]ς ωκοδομησεν
 ημ[ιν] ⁶ ο δε] ιϋ επ[ορ]ευετο συ[ν] αυ
 τοις [ηδη δε αυτο]ν ου μακρ[αν] α
 πεχοντο[ς] απο τ[ης] οικιας [επεμ
 ψεν φιλο[υς] ο εκα]τονταρχ[ης] αυ
 τω λεγω[ν] κ̅ε̅ μ]η σκυλλο[ν] ου γαρ
 ικανος [ειμι ινα] υπο τη[ν] στε
 γην μ[ου] εισελθη]ς. ⁷ διο ου[δε] εμ
 αυτον [ηξιωσα] προς σε ελ[θειν]
 αλλα ει[πε] λογω] και ιαθητ[ω] ο παις
 μου ⁸ και γ]αρ [εγω] αν̅ο̅ς ε[ιμι] υπο
 εξουσ[ια]ν τασσομε[νο]ς εχων υπ
 εμαυ[τ]ον στρατιω[τας] και λεγω
 τουτω πορευθητι και πο[ρευε
 ται και] αλλω ερχου και ερ[χεται
 και τω] δουλω μου ποιησον [τουτο

και ποιει. ⁹ ακουσας δε ταυτα ο
 ις̄ εθα]υμασεν αυτον κα[ι] στ[ρα
 φεις τ]ω ακολουθου[ντ]ι [αυ]τω
 οχλω ει]πε[ν λεγ]ω υμιν ουδε
 εν τω ιη]λ̄ το[σαυτ]ην πιστ[ι]ν

[leaf sixteen, verso]

^{7:9} ευρο]ν ¹⁰ κα[ι] υποστρεψαντες ει[ς
 τον οικον οι π]εμφθεντ[ε]ς ευ[ρον
 τον δο]υλ̄ον υγαινον[τα
¹¹ και εγεν[ετ]ο εν τω εξη[ς] επορ]ευ
 θη εις πολ[ι]ν καλουμ[ε]νη[ν] ναιν
 και συνε[πο]ρευοντο αυτω [οι] μα
 θηται αυτ[ου] κα[ι] οχλος[πολ]υς
¹² ως δε ηγ[γισεν] τη πυλ]η τ[ης] πο
 λ[εως] και ιδου εξεκομιζετο τε
 θνηκως μονογε]νης υιος [τη μη
 τρ]ι αυτου και αυτην ην χη[ρ]α κα[ι]
 οχλος της πολεως ικανος ην συ[ν
 αυτη ¹³ και ιδων αυτην ο κ̄ς̄ εσπλ[αγ
 χισθη επ α]υ]τη και ειπεν αυ
 τη μη [κ]λαι[ε] ¹⁴ και προ[σε]λθω[ν η
 ψατο της σο[ρο]ν. οι δε [βασταζον
 τες εσ]τησ[αν] κα[ι] ειπεν νεανι
 σκε σοι λεγω εγερθητ[ι] ¹⁵ κα[ι] [ανεκα
 θισεν ο νεκρος και ηρξατο λαλειν
 και εδωκεν αυτον τη μητρι αυ
 του. ¹⁶ ελαβεν δε φοβος παντας
 και εδ]οξαζον τον θ̄ν̄ λεγοντες
 οτι] προφητης μεγας ηγερθη
 εν ημιν και] οτι επεσκεψατο ο [θ̄ς̄
 τον λαον α]υτου. ¹⁷ και εξηλθεν ο
 λο]γος [ουτο]ς εν ολη τη ιουδαια
 περι αυτου και παση τη περιχω
 ρω. ¹⁸ και απηγγειλαν ιωανει οι
 μαθηται αυτου περι παντων
 του]των. και προσκαλεσαμενος
 δυο] τινα[ς] των μαθητ[ων] αυτου
 ο ι]ωανης. ¹⁹ επεμψεν προ[ς] τον κ̄ν̄
 λεγων συ ει ο [ε]ρχομενος η [αλλον
 προσδοκω[μ]εν. ²⁰ παραγε[νομενοι
 δε προς αυτο[ν] οι ανδρες ειπαν
 ιωανης ο βαπτ[ιστης] απεσται

λεν ημας προς σ[ε λεγων συ ει ο
 ερχομενος η αλλ[ον προσδοκω
 μεν. ²¹ εν εκειν[η τη ωρα εθερα
 π[ευ]σεν π[ολλους απο νοσων
 και μ]αστι[γων και πνευματων ποιη
 ρων] και τ[υφλοις πολλοις εχαρι

[leaf sixteen, recto]

^{7:21} σα]το βλεπειν. ²² και απ[ο]κρει[θεις
 ειπεν αυτ]οις πορευ[θεν]τ[ες απαγ
 γ[ειλατε] ιωανει α ει[δε]τε και ηκου
 σατ[ε] τ[υ]φλοι αναβλ[ε]πουσιν
 χω[λ]οι περιπατουσ[ι]ν λεπροι κα
 θα[ρι]ζονται και [κω]φοι ακουουσιν
 ν[εκ]ροι [εγειρονται] πτωχοι ευαγ
 γελιζονται. ²³ και μακαριος ε]στιν
 ο[ς εα]ν μη σκ[ανδαλισθη εν εμ]οι
²⁴ α[πε]λθοντων δε των αγγελ[ων
 ιωανου ηρξατο λεγειν προς του[ς]
 οχλου[ς] περι ιωανου. τι εξηλθατε
 ει]ς την ερημον [θ]εασασθαι. καλαμον
 υπο αν[ε]μου σαλ[ε]νυομενον. ²⁵ αλλα
 τι εξηλθ]ατε ιδ[ει]ν αν[ω]ν εν μα
 λακοις ιμα]τ[ιο]ις [η]μφ[ιεσμενον
 ιδου οι εν ιματισμω ενδοξω κ[αι
 τρυφη υπαρχοντες εν τοις βασι
 λειοις εστιν ²⁶ αλλα τι εξηλθατε ιδειν
 προφητην. ναι λεγω υμιν [και
 περισσοτερον προφητ[ου] ²⁷ ουτος
 ε]στιν περι ου γεγρ[α]πται. ιδου απο
 στελλω τον αγγελ[ον μου προ προ
 σωπου σου ος κατα[σκευασει την
 οδον σου ος κατα[σκευασει την
 οδον σου εμπροσθεν σου. ²⁸ λεγ[[ω υ
 μιν μειζων εν γεννητοις γ[υ
 ναικων ιωανου ουδεις εστ]ιν
 ο δε μεικροτερος εν τη βασ[ι]λεια
 του] θ[υ] μειζων αυτου [εστιν
²⁹ και π]ας ο λαος ακουσας και οι [τελω
 ναι] εδικαιωσαν τον θ[υ] βα[πτι
 σθεντες το βαπτισμα ιωαν[ο]ν
³⁰ οι δε φα]ρισαιοι και οι νομικοι
 την βουλην το]ν θ[υ] ηθετησαν

εις εαυτους μη βαπτισθεντες
 υπ αυτου ³¹ τιμι ουν ομοιωσω του[ς
 ανους της] γενεας ταυτης και
 τινη εισιν ομοιοι. ³² ομοιοι εισιν παιδι
 οισ τοις εν αγορα κ[αθη]μενοις
 και προσφωνουσ[ιν αλλ]ηλοις α λε
 [γει ηλησαμεν υμιν και ουκ ωρχη]

[leaf seventeen, verso]

[7:35 και εδικαιωθη η σοφια απο παν]
 των [των τεκνων αυτης ³⁶ η
 ρωτα [δε τις αυτον των φαρισαι
 ων ινα φαγη μετ αυτου και εισ
 ελθω]ν [εις τον οικον του φαρισαιου
 κ[ατεκλιθη ³⁷ και ιδου γυνη ητις
 ην εν τη πολει αμαρτωλος και
 [4 lines missing]

[7:38] του κλαιουσα τοις δακρυσι[ν ηρ
 ξατο βρεχειν τους ποδα]ς αυτο[ν και
 ταις θριξιν της κεφαλ]ης αυτ[ης
 εξεμασσειν και κατεφ]ιλει τ[ους
 ποδας αυτου και ηλειφ]εν τω [μυ
 ρω ³⁹ ιδων δε ο φαρισαιο]ς ο κα[λεσας
 αυτον ειπεν εν εαυτω λε]γω[ν ουτος
 [9 lines missing]

[7:42] των αποδουναι αμφοτεροις ε
 χαρισατο [τις ουν αυτων πλει
 ον αγαπησει αυτον ⁴³ αποκριθεις
 σιμων [ειπεν υπολαμβανω οτι ω το

[leaf seventeen, recto]

[7:45] ποδας ⁴⁶ ελαιω την κεφ]αλην μου
 ουκ ηλειψας αυτη δε μυρ]ω ηλειψ[εν
 τους ποδας μου ⁴⁷ ου χαριν] λεγω σοι
 αφεωνται αι αμαρτιαι αυτ]ης αι
 πολλαι οτι ηγαπησεν πολ]υ ω δε
 ολιγον αφιεται ολιγο]ν αγαπα
 [3 lines missing]

[7:49] ουτος ε]στι[ν ος και αμαρτιας αφηισιν
⁵⁰ ειπεν δε προς [την γυναικα η πιστις
 σου σεσ]ωκε[ν σε πορευου εις ειρη
 νην ^{8:1} κα]ι εγεν[ετο εν τω καθεξης και
 αυτος] διωδε[νεν κατα πολιν και

κωμην] κηρυσ[σων και ευαγγελιζο
μενος τη]ν βα[σιλειαν του θ̄υ και οι ιβ̄
συν αυτω. ² και [γυναικες τινες αι
[7 lines missing]

[^{8:3}] αυτοις εκ των υπαχοντων] αυτ[αις
⁴ συνιοντος δε οχλου πολλο]ν [και των
κατα πολιν επιπορε]υομενων προ[ς
αυτον ειπεν δια παρ]αβολης ⁵ εξη[λ
θεν ο σπειρων του σ]πειραι τον
σπορον αυτου και εν τ]ω σπειρ[ει]ν

[leaf eighteen, verso]

[^{8:5}] αυτον ο μεν επεσεν παρα την ο
δον και κατεπατηθη και τα πε
τεινα του ουρανου κατεφαγεν
αυτα. ⁶ και ετερον κατεπεσεν επι
μετραν και φυεν εξηρανθη δι
α το μη εχειν ικμαδα ⁷ και ετερον
επεσεν εν μεσω των ακανθων
και συμφυισαι αι ακανθαι απεπι
ξαν αυτα. ⁸ και ετερον επεσεν εις
την γην την αγαθην και φυεν
εποιησεν καρπον εκατονταπλασι
ονα ταυτα λεγων εφωνει ο εχων
ωτα ακουειν ακουετω. ⁹ επηρωτων
δε αυτον οι μαθηται αυτου τις αυ
τη ειη η παραβολη. ¹⁰ ο δε ειπεν υμιν
δεδονται γνωμαι τα μυστηρια της
βασιλειας του θ̄υ. τοις δε λοιπο[ι]ς
εν παραβολαις ινα βλεποντε[ς
μη βλεπωσιν. και ακουοντε[ς
μη συνιωσιν. ¹¹ εστιν δε αυτη η
παραβολη. ο σπορος εστιν ο λ[ογος
το]ν θ̄υ. ¹² οι δε παρα την οδον εισ[ιν
οι] ακουσαντες ειτα ερχεται ο δια
βο]λος και αιρει τον λογον απο τη[ς
καρδιας αυτων ινα μη πιστευ
σαντες σωθωσιν. ¹³ οι δε επι της
πετρας οι οταν ακουσωσιν μετα
χ]αρας δεχονται τον λογον και ου
τοι ριζαν ουκ εχουσιν. οι προς και
ρο]ν πιστευουσιν. και εν καιρω
πει]ρασμου αφιστα[[ν]]ται. ¹⁴ το δε εις τας

ακ]ανθας πεσον ουτοι εισιν οι ακου
 σα]ντες. και υπο μεριμνων και
 π]λουτου και ηδωνων του βιου
 πο]ρευομενοι συνπνειγονται
 και ου τελεσφορουσιν. ¹⁵ το δε εν τη
 κα]λη γη ουτοι εισιν οιτινες εν
 καρδια καλη και αγαθη ακουσαν
 τε]ς τον λογον κατεχουσιν. και καρ
 πο]φορουσιν εν υπομονη. ¹⁶ ουδεις
 δε] λυχνον αφας καλυπτει αυτον
 σκ]ευει. η υποκατω κλεινης τιθη

[leaf eighteen, recto]

[8:16] σιν αλλ επι λυχνιας τιθησιν [¹⁷ ο]ν [γαρ]
 εστιν κρυπτον ο ου φανερον γε
 νησεται ουδε αποκρουφον. ο ου μη
 γνωσθη και εις φανερον ελθη. ¹⁸ βλε
 πετε ουν πως ακουετε. ο[[ζαν]] γαρ εχη
 δοθησεται αυτω και οσον αν μη εχη. και
 ο δοκει εχειν αρθησεται απ αυτου
¹⁹ παρεγενετο δε προς αυτον η μητηρ
 και οι αδελφοι αυτου και ουκ ηδυναν
 το συντυχειν αυτω δια τον οχλον.
²⁰ απηγγελλη δε αυτω η μητηρ και οι
 αδελφοι σου εστηκασιν εξω ιδειν θε
 λοντες σε. ²¹ ο δε αποκριθεις ειπεν προς
 αυτον μητηρ μου και αδελφοι μου
 ουτοι εισιν οι τον λογον του θ̄υ ακου
 οντες και ποιουντες. ²² εγενετο
 δε [ε]ν μια των ημερων και ανεβη
 ε]ις πλοιον και οι μαθηται αυτου και
 ειπεν προς αυτους διελθωμεν εις
 το περαν της λιμνης και ανηχθη
 σαν. ²³ πλεοντων δε αυτων αφυπνω
 σε]ν και κατεβη λαιλαψ εις την λιμ[ν]ην
 ανεμου και συνεπληρουνη και
 εκινδυνευον. ²⁴ προσελθου[τες δε δι
 ηγειραν αυτον λεγοντες επι]στατα
 επιστατα απολλυμεθα ο δε διεγ]ερ[θεις
 επετιμησεν τω ανεμω και τω κλυ
 δωι του υδατος και επαυσαντο και
 εγενετο γαληνη. ²⁵ ειπεν δε αυτ[ο]ις π[ου

η πιστης υμων φοβηθεντες διε εθου
 μασαν λεγοντες προς αλληλ[ο]υ[ς] τις
 αρα ουτος εστιν οτι και τοις αν[ε]μοις
 επιτασσει και τω υδατι. ²⁶ και κ[α]τεπλευ
 σαν εις την χωραν των γεραση[ων]
 ητις εστιν αντιπερα της γα[λι]λαι
 ας. ²⁷ εξελθοντι δε αυτω επι τ[η]ν γην
 υπηνητησεν ανηρ τις εκ της [πο]λεως
 εχων δαιμονια και χρονω ι[κα]νω
 ουκ ενεδυσατο ιματιον και [εν] οικια
 ουκ εμενεν αλλ εν τοις μνη[μα]σιν
²⁸ ιδων δε τον ι[η]ν ανακραξας π[ρ]οσεπε
 σεν αυτω και φωνη μεγαλη ειπεν
 τι εμοι και σοι υιε του θυ[ου] το[υ] υψιστου

[leaf nineteen, verso]

[8:28] δεομαι σου μη με βασανισης. ²⁹ παρηγ
 γειλεν γαρ τω π[ι]νι τω ακαθαρτω
 εξελθειν απο του αν[ω]υ πολλοις γαρ
 χρον[ο]ις συνηρπακει αυτον. και ε
 δεσμ[ε]υετο αλυσεσι και πεδαις φυ
 λασσομενος. και διαρησων τα δε
 σμα ηλανετο υπο του δαιμονιου
 εις τας ερημους. ³⁰ επηρω[τ]η[σεν] δε
 αυτον ο ι[η]ς τι σοι ονομα εσ[τιν] ο δε] ει
 πεν λεγων οτι εισηλ[θεν] δαι[μ]ο
 νια πολλα εις αυτον ³¹ και [πα]ρεκαλο]υν
 αυτον ινα μη επιταξη [αυτοις] εις
 την αβυσσον απελθει[ν] ³² ην δε] εκει
 αγελη χοιρων ικανω[ν] βοσκ[ο]με
 νη εν [τ]ω ορει. και παρ[ε]καλ]εσαν αυ
 τον ινα επιτρεψη αυτον εις εκει
 νους εισελθειν. και επεστρεψεν
 αυτοις. ³³ εξελθοντα δε τα δαιμονια
 απο του αν[ω]υ εισηλθον εις τους χοι
 ρους και ωρμησεν η αγελη κατ[α]
 το]ν κρημνου ε[ι]ς την λιμνην [και
 απ]επιγυη [³⁴ ιδοντες] δε ο[ι] βοσκ[ο]ν
 τε]ς το γεγον[ος] εφυγο]ν. και απηγει
 λα]ν εις την [πο]λιν και] εις τους αγρους
³⁵ εξηλθον [δ]ε ιδειν το γε]γονος λ[αι] ηλ
 θαν προς τ[ο]ν ι[η]ν και ε[υ]ραν καθ[η]με

νον τον α[ν]ο̄ν αφ ου τα δαιμονια [ε]ξηλ
θεν ειμ[ατι]σμενον και σωφρονουν
τα παρ[α του]ς ποδας ῑν και εφοβηθη
σα[ν ³⁶ απηγ]γειλαν δε αυτοις οι ιδ[ο]ν
τες πως ε]σωθη ο δαιμονισθεις ³⁷ και
ηρωτησε]ν αυτον απαν το πληθος
της περι]χωρου των γερασηνων
απελθειν] απ αυτων οτι φοβω μεγα
λω συνειχοντο] αυτος δε εμβας
εις πλοιον υπεστρε]ψ[εν ³⁸ ε]δετο
δε αυτ[ου ο ανηρ αφ ου εξελη]λυθει
τα δαιμ[ο]ν[ι]α [ειναι συν αυτω] απελυ
σεν δε] αυτον [λεγων ³⁹ υποστρε]φε εις
τον οικον σου [και διηγου οσα σο]ι εποιη
σ]εν ο θ̄ς και [α]πηλ[θεν καθ ολ]ην την

[leaf nineteen, recto]

[8:39] πολιν κηρυσσων οσα εποιησεν αυτω
ο̄ις. ⁴⁰ εν δε τω υποστρεφειν τον ῑν
απεδεξατο αυτον ο οχλος. ησαν γαρ πα[ν
τε]ς προσ[δο]κωντες αυτον. ⁴¹ και ιδου
ηλθεν [α]νηρ ω ονομα ιαε[ιρ]ος και ου
τος αρχων της συναγωγης υπηρ
χεν. και πεσων παρα τους ποδας [ῑν
παρε]κ[α]λει αυτον εισελθειν εις τον
οικον αυ]του. ⁴² οτι θυγατηρ μονογ[ε
νης ην] αυτω ως ετων ῑβ και αυτη
απεθνη]σκειν εν δε τω υπαγειν αυ
τον οι οχ]λοι συνεπνειγον αυτον
⁴³ κ[αι γυνη ο]υσα εν ρυσι αιματος απο ε
τω[ν ῑβ] ητις ουκ ισχυσεν απ ουδε
νος θ[ερ]απευθηναι. ⁴⁴ προ[σε]λθουσα οπι
σθεν ηψατο του κρασπεδου του ιμα
τιου αυτου και παραχημα εστη η
ρυσις του αιματος αυτης. ⁴⁵ και ειπε
ο ῑς τις ο αφαμενος μου αρνουμενων
δε] παντων ειπεν ο πετρος επι
στατα] οι οχλοι συνεχουσιν σε και απ[ο
θλει]βο]υσι[ν ⁴⁶ ο δε ῑς ει]πεν ηψατ[ο μου
τις εγω γα[ρ εγνω]ν] δυναμιν [εξελη
λυθιαν α]π εμου ⁴⁷ ι]δουσα δε η [γυνη
οτι ουκ ελ[αθ]εν. τρεμ[ου]σα ηλθεν κ[αι

προσπεσ[ο]υσα αυτω δ[ι] ην αιτιαν ηψα
 το αυτο απηγειλε[ν] ενωπιον παν
 τ[ο]ς του λαου και ως ιαθ[η] παραχρημα.
⁴⁸ ο δε ειπεν α[ν]τη θυγατ[η]ρ η] πιστις σου
 σ[ε]σωκεν σε πορευου ει[ς] ειρ]ηνην. ⁴⁹ ετι
 αυτου λαλουντες ερχετ[αι] τις π]αρα του
 αρχισυναγωγου λεγων [οτι τεθνηκεν
 η θυγατηρ σου μηκετ[ι] σκυλλε τον
 διδασκαλον. ⁵⁰ ο δε ιϛ ακ[ουσας απεκριθη
 αυτω μη φοβου μου[ον] πιστευσον
 κ[αι] σωθ]ησεται. [⁵¹ ελθων δε εις την οικι
 αν ο[υκ] αφηκεν εισελθειν τινα συν
 αυτ[ω] ει μη πετρον και ιω]ανην και
 ιακω[βον και τον πατερ]α της [π]αιδος και
 την μητερα ⁵² εκλαιο]ν δε παντες και
 εκοπ[οντο αυτην] ο δε ειπεν μη
 κ]λα[ιετε ουκ α]πεθα[νε]ν] αλλα καθ[ε]ν

[leaf twenty, verso]

[8:52] δει. ⁵³ και κατεγελω[ν] α]υτου ειδοτες
 οτι απεθανεν ⁵⁴ αυ[τος δε] κρατησας
 τ[η]ς χειρο[ς] α]υτης εφωνησεν λεγων
 η παις εγε[ιρε] ⁵⁵ κ]αι επεστρεψεν το π[ι]ν]α
 αυτης κα[ι] αν]εστη [πα]ραχρημα και δι
 εταξεν αυτη δοθηναι φαγειν. ⁵⁶ και
 εξεστησαν οι γονεις αυτης. ο δε πα
 ρηγγειλεν αυτοις μηδενι ειπειν
 το γεγονος ^{9:1} συγκαλεσαμενος δε τους
 ιβ̅ εδωκ[ε]ν αυτοις δυναμιν και ε
 ξουσιαν επι παν]τα δα[ι]μονια και νο
 σους θεριπευειν. ² και απεστ]ειλεν
 [6 lines missing]

[9:4] εισελθητε εκει μενε]τε κ[αι] εκει
 θεν εξερχεσθε. ⁵ και ο[σοι] εαν [μη δε
 [χωνται υμας εξερχομενοι απο της πο]
 λε]ως εκεινη[ς τ]ον κονιορ[τον απο
 τω]ν ποδων υ[μ]ων απ[ο]τινασσετε
 ει[ς] μαρτυριον [επ] αυ[τους] ⁶ εξε]ρχομε
 νοι δε διηρχοντο κ[ατα] τας κωμ[ας
 ευαγγελιζομεν[οι] κ[αι] θεραπευο]ν
 τες πανταχου [⁷ η]κουσεν δε ηρω
 δης ο τετ[ρ]σαρχης [τα] γεινομενα παν